

παρθένος

παρθένος, η, ουσ. [<αρχ. παρθένος], η παρθένα·

- *μωρά παρθένος*, λέγεται για κάποιον που λόγω αμέλειας ή ασυνέπειας αποτυχαίνει να φέρει σε πέρας κάτι: «είχε το μυαλό του όλο στις διασκεδάσεις και τώρα έρχεται σαν μωρά παρθένος και κλαίγεται, που έπεσε έξω στη δουλειά του»· στον πλ. *μωραί παρθένοι*. Πρβλ.: *Τότε όμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. πέντε δέ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι καὶ πέντε μωραί. αἵτινες μωραί λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον* (Ματθ., κε' 1-3). Η φρ. σε κοινή χρήση.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας